ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobce: **Vitamin 4 s.r.o. v likvidaci,** IČ 24838578
sídlem Praha 4 – Nusle, Doudlebská 1046/8

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, č. j.: 20749/15/5300-21441-708995,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j.: 20749/15/5300-21441-708995, jímž žalovaný zamítl odvolání a potvrdil platební výměr vydaný dne 8. 1. 2014 Finančním úřadem pro hlavní město Prahu pod č. j.: 6096762/13/2004-24906-108428 na daň z přidané hodnoty, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2011 ve výši vlastní daňové povinnosti 0 Kč.

2. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, bylo zatíženo vadami a nezákonnostmi, uplatňováním tajných opatření, zneužíváním diskutabilních a ústavně nekonformních ustanovení zákonů, porušováním zásady rovnosti. Řízení nebylo řádné ve smyslu čl. 6 odst. 1 a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, článku 20 a článku 40 Listiny základních práv EU a článku 14 a 17 Paktu (č. 120/1976 Sb.). Správce daně i žalovaný se soustředili výhradně na prokazování skutečností svědčících proti daňovému subjektu. Žalobce namítl porušení základních principů řádného řízení, řádné správy a spravedlivého řízení, jakožto i rovnosti účastníků, jež jsou zakotveny v Ústavě ČR, Listině základních práv a svobod a mezinárodních smlouvách. Žalobce namítl porušení § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 8, § 65, § 92 odst. 2, 3, 5, 7, § 102 odst. 3, 4, § 114, § 115 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád).

3. Dle žalobce žalovaný odmítl bezdůvodně provést důkazy navržené žalobcem v jeho podání ze dne 8. 6. 2015. Šlo jednak o navrhované výslechy svědků a dokazování navrhovanými listinami. Žalobce namítl porušení základních principů řádného řízení, řádné správy a spravedlivého řízení, jakožto i rovnosti účastníků, jež jsou zakotveny v Ústavě ČR, Listině základních práv a svobod a mezinárodních smlouvách. Žalobce namítl porušení § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 8, § 65, § 92 odst. 2, 3, 5, 7, § 102 odst. 3, 4, § 114, § 115 daňového řádu.

4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 12. 2015 odkázal na napadené rozhodnutí. Uvedl, že správce daně postupoval v souladu se všemi zákonnými principy a zásadami, a to na základě zákona, v jeho mezích a způsobem, který zákon stanovil.

5. Ze správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti.

6. Za zdaňovací období srpen 2011 zahájil u žalobce správce daně podle § 89 daňového řádu postup k odstranění pochybností, neboť při přezkoumání daňového přiznání vznikly pochybnosti o jeho správnosti, průkaznosti, úplnosti a o pravdivosti údajů uvedených v jeho oddíle C. Pochybnosti vznikly o oprávněnosti nároku na odpočet daně podle § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o dani z přidané hodnoty), zejména zda byla přijatá zdanitelná plnění použita k uskutečnění ekonomické činnosti. V daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 8/2011 bylo vykázáno pouze přijaté plnění v hodnotě základu daně 24 750 000 Kč a daně v základní sazbě ve výši 4 950 000 Kč.

7. V rámci postupu k odstranění pochybností byl prověřován nárok žalobce na odpočet daně deklarovaný na daňovém dokladu č. 2011001 od společnosti AGENCY 5. AVENUE s.r.o. Plnění se týkalo prodeje zboží, a to knoflíků bižuterních, netříděných v množství 9 900 kg za jednotkovou cenu 2 500 Kč, tedy v celkové hodnotě základu daně ve

výši 24 750 000 Kč a daně v základní sazbě ve výši 4 950 000 Kč, jako datum uskutečnění zdanitelného plnění bylo uvedeno 31. 8. 2011.

8. Správcem daně nebyl v rámci postupu k odstranění pochybností uznán nárok na odpočet daně deklarovaný na předmětném daňovém dokladu od společnosti AGENCY 5. AVENUE s.r.o. za zdaňovací období srpen 2011. Dle správce daně žalobce neodstranil pochybnosti o přijetí zdanitelného plnění deklarovaného na tomto daňovém dokladu od plátce, který jej vystavil a současně neodstranil pochybnosti o použití části zdanitelného plnění k ekonomické činnosti a ani neodstranil pochybnosti o své ekonomické
činnosti ode dne registrace plátce do zrušení registrace z moci úřední (podrobněji viz Úřední záznam o vyhodnocení postupu k odstranění pochybností podle § 63 daňového řádu o hodnocení důkazních prostředků dle § 90 odst. 1 téhož zákona ze dne 22. 11. 2013., č. j.: 447972/13/2004-05404-108581).

9. Dne 8. 1. 2014 vydal správce daně pod č. j.: 6096762/13/2004-24906-108428 platební výměr, kterým byla žalobci vyměřena DPH za zdaňovací období srpen 2011 ve výši vlastní daňové povinnosti 0 Kč. V odůvodnění platebního výměru správce daně podrobně popsal svá skutková zjištění. Správce daně uvedl, že v rámci postupu k odstranění pochybností hodnotil listinné důkazy předložené žalobcem (Inventární skladový soupis – bez data, objednávku ze dne 1. 8. 2011, účetní deník ze dne 29. 11. 2011, dodací list – bez data, skladovou kartu zásob, evidenci pro daňové účely za zdaňovací období srpen 2011), fakturu č. 2011001, kterou vystavila společnost AGENCY 5. AVENUE s.r.o., smlouvu o nájmu nebytových prostor uzavřenou mezi žalobcem a panem Stanislavem Turkem ze dne 3. 8. 2011 a ze dne 31. 12. 2011), důkazy získané vlastní vyhledávací činností (sdělení České spořitelny a.s. o bankovních účtech), důkazy získané místním šetřením správce daně ve skladových prostorách žalobce na adrese Bolina 97, okr. Vlašim dne 28. 5. 2012, kdy byla zjištěna existence předmětu plnění (bižuterních knoflíků), dožádáním jiných správců daně (Finanční úřad pro Prahu 5) atd. Výsledkem zjištění bylo, že předmět plnění (bižuterní knoflíky), ohledně nichž žalobce uplatňoval odpočet, odkoupila společnost AGENCY 5. AVENUE s.r.o., (dodavatel žalobce) od společnosti Roda CZ, s.r.o. Dne 25. 9. 2012 byl dožádaným Finančním úřadem pro Prahu 5 proveden výslech pana L. (jednatel žalobce) k podrobnostem uskutečněného obchodu. Jmenovaný správci daně sdělil, že společnost byla založena účelově, na základě dohody mezi ním a panem Hoškem, jednatelem společnosti AGENCY 5. AVENUE s.r.o.. Financování nákupu bižuterních knoflíků bylo provedeno na základě půjčky od kamaráda. Jmenovaný neznal základní údaje o společnosti (žalobci), jejímž statutárním orgánem byl, např. nevěděl, u jaké banky měl žalobce účet, kdo měl dispoziční práva k účtu atd. Správce daně zjistil, že všechny tři společnosti (žalobce, AGENCY 5. AVENUE s.r.o., Roda CZ, s.r.o. byly personálně propojeny a to tak, že dispoziční právo k bankovnímu účtu Roda CZ, s.r.o., (tj. dodavatel společnosti AGENCY 5. AVENUE s.r.o.), k účtu společnosti AGENCY 5. AVENUE s.r.o. (dodavatel žalobce) a k účtu žalobce měl Ing. I. S., který byl také zmocněným zástupcem žalobce ve věci registrace společnosti a k provádění veškerých úkonů s tím spojených. Ing. S. byl zmocněn i společností Roda CZ, s.r.o. ve věci registrace společnosti a k provádění veškerých úkonů s tím spojených. Správce daně považoval personální propojení těchto tří společností osobou Ing. I. S., který nefiguroval ani v jedné ze zmiňovaných společností jako statutární orgán ani jako společník, a zjištěné peněžní transakce, které byly provedeny několikrát v jeden den u všech zúčastněných společností, za účelové. Tyto transakce měly odstranit pochybnosti o tom, že u zúčastněných společností došlo k uskutečnění a následně

i přijetí zdanitelného plnění. Toto chování vykazovalo známky vytvořeného řetězce společností, které věděly o tom, že jde o chování za účelem vykázání neoprávněného nadměrného odpočtu. Společnost Roda CZ, s.r.o., byla pro správce daně nekontaktní. Dle správce daně žalobce neprokázal soulad stavu skutečného (použití zdanitelného plnění k ekonomické činnosti) a stavu formálně právního (dokladového). Správce daně dále prošetřoval okolnosti dodání části zboží (2000 kg bižuterních knoflíků do Polska společnosti ELIT – TARG Sp. z o.o.,), o němž žalobce správce daně informoval dne 6. 12. 2012. To samé zboží pak mělo být po několika dnech přepraveno zpět do ČR, kde jeho příjemcem měla být společnost REFORMA Z PRAHA s.r.o.

10. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. V napadeném rozhodnutí žalovaný s odkazem na skutková zjištění správce daně a vlastní právní analýzu daného případu se zohledněním příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU dospěl k závěru, že v rámci postupu k odstranění pochybností byl oprávněně správcem daně vyloučen nárok na odpočet daně deklarovaný na daňovém dokladu od společnosti AGENCY 5. AVENUE s.r.o., když z výše uvedeného vyplývá závěr, že všechny objektivní okolnosti nasvědčují tomu, že skutečným účelem řetězce transakcí bylo vyinkasovat prostřednictvím daňového subjektu na úkor státního rozpočtu nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, kdy přiznáním práva na odpočet daně u daňového subjektu by došlo k porušení obecných principů fungování daně z přidané hodnoty, zejména principu daňové neutrality. Popsaný řetězec společností (žalobce, AGENCY 5. AVENUE, s.r.o., Roda CZ, s.r.o., ELIT – TARG Sp. z o.o., REFORMA Z PRAHA s.r.o.) byl vytvořen za účelem získání daňové výhody na dani z přidané hodnoty a uvedené objektivní skutečnosti ve svém souhrnu prokázaly, že žalobce věděl, případně vědět mohl a měl, že předmětné plnění bylo zasaženo podvodem na dani z přidané hodnoty.

11. Při jednání zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby s tím, že bylo prokázáno, že plnění bylo zasaženo daňovým podvodem. Za žalobce, který byl řádně předvolán, se k jednání nikdo nedostavil.

12. Žalobce v podané žalobě (bod VI., Návrh na provedení dokazování) soudu navrhl, aby byly provedeny důkazy listinami – konkrétně uvedl dokumentaci z úplného daňového spisu žalobce, od samého počátku list po listu, včetně dokumentace ve vyhledávací části a neveřejné části a spisu č. j.: 20749/15/5300-21441-708995 Odvolacího finančního ředitelství, včetně dokumentace ve vyhledávací části a neveřejné části. K tomu je možné uvést, že podle § 74 odst. 1 s.ř.s. si předseda senátu od žalovaného vyžádá spolu s vyjádřením k žalobě i předložení správního spisu. Soud primárně vychází ze skutkového stavu tak, jak jej zjistil správní orgán – posuzuje jej na základě předloženého správního spisu, z něhož skutkový stav, který byl základem pro rozhodování správního orgánu, vyplývá. Bez toho by nebylo možné ani přezkoumání napadeného rozhodnutí soudem v intencích § 75 odst. 1 s.ř.s. Žalobce dále navrhl soudu výslech svědka, a to Mgr. M. S., což byla, jak plyne ze spisové dokumentace, úřední osoba žalovaného, která měla na starosti vyřizování odvolání žalobce před odvolacím správním orgánem. Žalobce neuvedl, k jakým okolnostem by měla být tato osoba vyslechnuta. Žalobcovy návrhy na doplnění dokazování tak soud neshledal jako důvodné, když obsah správního spisu tvoří podklad pro rozhodnutí soudu a důvod výslechu svědkyně žalobce neuvedl.

13. Městský soud napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

14. V první řadě považuje soud za potřebné poukázat na určitou obecnost žaloby. Otázkou formulace žalobních bodů a poučovací povinností soudu při odstraňování vad žaloby se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát přiklonil k výkladu, podle něhož *„je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí*“. V této věci jsou určitá tvrzení žalobce ze žaloby seznatelná, a proto se soud přezkoumá napadené rozhodnutí v mezích takto vyslovených žalobních bodů.

15. Z obecného tvrzení porušení § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 8, § 65, § 92 odst. 2, 3, 5, 7, § 102 odst. 3, 4, § 114, § 115 daňového řádu nijak nevyplývají seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.. Jediné, co bylo seznatelné z tohoto žalobního bodu, je, že žalobce napadl tvrzení správce daně a žalovaného, že žalobce neunesl důkazní břemeno. Obdobné lze konstatovat k obecnému tvrzení porušení základních principů řádného řízení, řádné správy a spravedlivého řízení, jakožto i rovnosti účastníků, jež jsou zakotveny v Ústavě ČR, Listině základních práv a svobod a mezinárodních smlouvách. Žalobce namítl porušení § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 8, § 65, § 92 odst. 2, 3, 5, 7, § 102 odst. 3, 4, § 114, § 115 daňového řádu, neboť z těchto obecných odkazů nijak nevyplývají seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.. Jediné, co je seznatelné z tohoto žalobního bodu, je, že žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný odmítl bezdůvodně provést důkazy navržené žalobcem v jeho podání ze dne 8. 6. 2015. Žalobní body stanoví meze přezkumu napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Správní soud není povinen ani oprávněn za žalobce konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí dovozovat, tedy z vlastní iniciativy nahrazovat projev vůle žalobce a sám vyhledávat vady napadeného správního aktu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98). Z tohoto důvodu se soud žalobcem tvrzenými porušeními ustanovení zákonů bez bližší konkretizace či obecnými odkazy na tvrzená porušení ústavních zákonů či mezinárodních smluv může zabývat rovněž pouze v obecné rovině. Za této situace je třeba konstatovat, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s daňovým řádem, žalobce měl možnost vyjádřit se k prověřovaným skutečnostem, předkládat důkazní prostředky a navrhovat provedení důkazů. Své tvrzení, že nebylo přihlédnuto k důkazům svědčícím ve prospěch žalobce, žalobce nijak nekonkretizoval. Z obsahu správního spisu i z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že při hodnocení důkazů správní orgány obou stupňů respektovaly ustanovení § 8 daňového řádu a i další základní zásady daňového řízení.

16. K námitce týkající se neunesení důkazního břemene soud uvádí následující. Otázkou důkazního břemene a jeho rozložení mezi daňový subjekt a správce daně se žalovaný podrobným způsobem zabýval v části svého rozhodnutí označeného nadpisem Právní rámec v bodech 6 až 23, na stranách 3 až 6, ale i v rámci celého napadeného rozhodnutí. Tak např. v bodě 7 žalovaný uvedl, že daňové řízení vedené správcem daně ve smyslu daňového řádu je postaveno na zásadě, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Existence této povinnosti přitom úzce souvisí s břemenem tvrzení, podle něhož je daňový subjekt povinen přiznat svou daň. Tato skutečnost ostatně vyplývá z toho, že si daňový subjekt sám svoji daňovou povinnost vypočte a uvede do svého daňového přiznání, a je tudíž na něm, aby svá tvrzení a správnost vypočtené daně prokázal (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119).

17. Správce daně prokazuje případnou existenci vážných a důvodných pochybností o průkaznosti či věrohodnosti účetnictví či jiné evidence daňového subjektu. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Afs 19/2014 - 39: „*Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém případu jsou zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí evidence nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými. Ne každá chyba a nedostatek evidence proto bude způsobovat takto požadovanou intenzitu pochybností; budou to pouze takové nesrovnalosti, jež přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním obchodním případu) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví či evidencí, i když toto na první pohled o konkrétním případu předepsané informace poskytuje) zatemní obraz o uskutečněných zdanitelných plněních. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající ze zákona. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad jím vedených evidencí se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal.*“ Žalovaný v tomto smyslu odkazoval na jinou (v této oblasti četnou) judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky NSS ze dne 13. 12. 2013, č. j. 5 Afs 65/2012-34 a ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). I v tomto konkrétním přezkoumávaném případě existovala řada podezřelých okolností, které ve správci daně vzbudily vážné a důvodné pochyby o oprávněnosti uplatněného odpočtu na dani z přidané hodnoty ze strany žalobce. Tyto podezřelé okolnosti vtělil žalovaný do bodů 1. – 14. napadeného rozhodnutí v části odůvodnění označené podnadpisem „Aplikace právního rámce na skutkový stav případu“. Jednalo se například o následující okolnosti: způsob, jakým žalobce vstoupil do obchodního vztahu v rámci obchodování s bižuterními knoflíky; absence jakékoliv předchozí zkušenosti s obchodováním s touto komoditou; objem obchodu (několik desítek milionů Kč); skutečnost, že se jednalo o jedinou transakci v rámci obchodní činnosti žalobce; uskutečnění transakce, aniž by žalobce měl finanční prostředky k nákupu předmětu plnění v takovém objemu; nejasný původ finančních prostředků, za něž byl obchod uskutečněn; absence písemných smluv; virtuální sídla daňových subjektů zapojených do řetězce nebo nekorespondující předmět podnikání s předmětem plnění u transakcí s polskou společností ELIT – TARG Sp. z o.o.; dispoziční práva k bankovním účtům daňových subjektů zapojených do řetězce; rozpory vyplývající z výpovědí zúčastněných osob atd.

18. U správce daně postačí, pokud předloží zcela logické a opodstatněné pochybnosti týkající se uskutečnění tvrzeného obchodního případu, což se stalo i v tomto případě, a pak se důkazní břemeno vrací zpět na stranu daňového subjektu, v tomto případě žalobce. Daňový subjekt poté musí uskutečnění obchodního případu, ohledně něhož má správce daně pochybnosti, prokázat dalšími důkazními prostředky (např. svědky, předkládáním listin a dalších podkladů). Na správce daně nelze přenášet odpovědnost za nedostatečně zjištěný skutkový stav v případech, kdy daňový subjekt neunese své důkazní břemeno, což lze dovodit i z judikatury NSS: „*V projednávaném případě přitom nebylo sporné, že stěžovatelka splnila svou povinnost předložit daňové doklady. Správce daně nicméně identifikoval okolnosti, které věrohodnost a průkaznost těchto dokladů vyvrátily [§ 92 odst. 5 písm. c) DŘ], stěžovatelku tedy stále tížilo důkazní břemeno co do prokázání daňově uznatelných výdajů dalšími důkazními prostředky. Pokud je stěžovatelka neunesla, nelze její povinnost prokázat faktickou existenci vynaloženého výdaje (co do důvodu, rozsahu a výše) přenášet na správce daně a následně nedostatečně zjištěný skutkový stav (rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2006 č. j. 5 Afs 40/2005-72). Povinností správce daně nebylo ani prokázat, že k uskutečnění výdajů nedošlo. Stačilo, že relevantně zpochybnil skutečnosti vyplývající ze stěžovatelkou předložených dokladů. Pokud stěžovatelka pochybnosti správce daně nevyvrátila, skutkový stav rozhodný pro stanovení daňové povinnosti jde k tíži jí.*“

19. Soud má za to, že v daném případě žalobce neunesl důkazní břemeno týkající se jím uplatněného nároku na odpočet z jím tvrzeného uskutečněného obchodu za zdaňovací období srpen 2011. Ze skutkových okolností případu uvedených v odůvodnění platebního výměru vydaného správcem daně a z napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce byl zapojen do podvodného řetězce, z hlediska zjištěných objektivních okolností bylo možné usuzovat, že žalobce o svém zapojení do takového řetězce minimálně vědět měl a mohl (viz i judikatura NSS, na níž odkazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí v bodě 21, rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2009, č. j. 7 Afs 54/2009 – 90 či rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2012, č. j. 2 Afs 60/2011 – 94). Na straně 9 napadeného rozhodnutí v bodě 33 žalovaný uvedl: „*...V posuzovaném případě dospěl odvolací orgán k názoru, že si daňový subjekt při svém obchodním jednání s dodavatelem nepočínal tak, jak je obvyklé, tedy s péčí řádného hospodáře, a tudíž lze takové jednání označit jako neobezřetné a neodpovědné ve smyslu judikatury NSS (viz bod [21] až [23]). Na základě toho, že daňový subjekt ignoroval nestandardní okolnosti průběhu obchodního případu, lze konstatovat, že vědět mohl a měl, že je součástí podvodného jednání, čímž došlo k přenesení důkazního břemene ze správce daně na daňový subjekt. ...*“ S tímto hodnocením se soud v plném rozsahu ztotožnil. Jednatel společnosti nevěnoval činnosti pozornost, i když mu muselo být zřejmé, že se nejedná o skutečný obchodní případ.

20. Z výše uvedených důvodů pokládal soud první žalobní námitku žalobce za nedůvodnou.

21. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že nesouhlasí s tím, že žalovaný odmítl bezdůvodně provést důkazy navržené žalobcem v jeho podání ze dne 8. 6. 2015. Z předloženého správního spisu vyplývá, že v průběhu odvolacího řízení zaslal žalobce žalovanému písemnost označenou jako „Věc: I. Doplnění stanoviska daňového subjektu k dokumentu „seznámení se zjištěnými skutečnostmi a odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ čj: 10579/15/5300-21441-708993OFŘ Brno ze dne 13. 4. 2015, dor. 12. 4. 2015 s návrhem na provedení dokazování“. Na stranách 4 až 6 tohoto podání žalobce navrhl, aby žalovaný za účasti zástupce žalobce k předmětnému obchodu provedl výslechy svědků (např. jednatele AGENCY 5 AVENUE s.r.o., jednatele Roda CZ s. r. o., jednatele BIG NO Agency s.r.o., jednatele ELIT – TARG sp. Z.o.o.,

REFORMA PRAHA s.r.o., kompetentních osob od firem zajišťujících přepravu, Ing. I. S. a provedl dokazování listinami – Protokol č. j.: 552182/15/2004-60564-110273 ze dne 28. 1. 2015, FÚ pro hl. m. Prahu, ÚP pro Prahu 4 (Ing. O. J.), Protokol č. j. 552295/15/2004-60564-110273 ze dne 28. 1. 2015, FÚ pro hl. m. Prahu, ÚP pro Prahu 4 (P. Č.).

22. Žalovaný na straně 16 uvedl: *„Ad. 3 K návrhu na doplnění řízení o výslechy uvedených svědků odvolací orgán uvádí toto zdůvodnění ohledně neprovedení těchto výslechů. V rámci odvolacího řízení nebylo zpochybněno, že předmětná transakce se uskutečnila (nákup bižuterních knoflíků od společnosti AGENCY 5. AVENUE s.r.o.), že předmět plnění existuje. V rámci postupu k odstranění pochybností však byly zjištěny objektivní skutečnosti, které ve svém souhrnu prokázaly, že daňový subjekt vědět mohl a měl, že se účastnil řetězové transakce zasažené podvodem na dani z přidané hodnoty, kdy dle judikatury SDEU je správce daně oprávněn vyloučit daňovému subjektu nárok na odpočet daně, a to i za případné existence daňového dokladu předloženého plátcem daně, a to v případě, kdy plátce daně uplatňuje nárok podvodně nebo zneužívajícím způsobem. Ve vztahu k této obchodní transakci byl rozklíčován a popsán řetězec společností účastnících se předmětného obchodu v dalších článcích. Výslech jednatele společnosti AGENCY 5. AVENUE s.r.o. byl za účasti zástupce daňového subjektu proveden již dne 13. 9. 2013. Výslech kompetentních osob zajišťujících přepravu do jiného členského státu (P. Č., Ing. O. J.) byl proveden dne 28. 1. 2015 (viz listiny předložené daňovým subjektem) v rámci daňové kontroly za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012. V rámci této kontroly správce daně předvolával také jednatele společnosti REFORMA Z PRAHA s.r.o. Ani prostřednictvím policie se ho předvést nepodařilo. Vyjádření jednatele společnosti ELIT – TARG Sp. z o.o bylo uvedeno v odpovědi na mezinárodní dožádání, což daňový subjekt mohl posoudit v rámci nahlížení do spisu dne 28. 5. 2015. Provedené výslechy ani výslechy dalších navrhovaných osob ve zjištěném řetězci společností by vzhledem k tomu, že nebyla zpochybněna existence předmětu daně a vzhledem k existujícím objektivním skutečnostem (viz bod [33]), neměly vliv na posouzení zde řešeného nároku na odpočet daně.“*

23. Podle judikatury správce daně není povinen provádět všechny důkazy navržené daňovým subjektem. O každém navrženém důkazu správce daně uváží, zda je jeho provedení třeba. Dospěje-li k závěru, že důkaz nemůže tvrzení subjektu daně prokázat, anebo do řízení nic nového přinést, důkaz neprovede. Neprovedení je však vždy povinen zdůvodnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, č. j. 2 Afs 124/2008 - 127, ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 Afs 180/2014 - 21, a ze dne 27. 7. 2016, č. j. 2 Afs 35/2016 - 43). Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, z jakých důvodů důkazy navrhované žalobcem v jeho podání ze dne 8. 6. 2015 neprovedl, ať už proto, že tyto důkazy provedl již správce daně, případně je nebylo možné provést nebo jejich provedení bylo zjevně nadbytečné. Zdůvodnění žalovaného pokládá soud za dostatečné. Skutkový stav byl podle názoru soudu prokázán v přezkoumávaném případě dostatečně, aby mohly být na základě takto zjištěného skutkového stavu přijaty příslušné právní závěry. Druhou žalobní námitku pokládá soud tedy rovněž za nedůvodnou.

24. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 2. října 2019

Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu